

HISTÒRIES A LA VORA DEL FOC

Les històries de por dels

ALUMNES DE 3R

IE 3 D'ABRIL

MÓRA LA NOVA

LA NENA PERUUA

Betina, és la meva àvia, i va néixer a Buenos Aires, a l'Argentina. De petita quan encara vivia allí, li agrada molt jugar a les caniques i bàsquet amb els seus amics i amigues. Recorda quan passava les tardes a casa dels seus avis desde la migdia a la tarda. L'any passat a les vacances de primavera vam anar tota la família a Suïza, vam fer el viatge de nit però jo no podia dormir i com el camí és molt llarg la meva àvia m'explicava històries per distreure'm.

"Saps Evie que jo de petita també hi vaig anar? Un dia vaig anar a França a Chamonix i em vaig perdre pel poble. Era un poble petit i ningú parlava amb el meu idioma, vaig estar una bona estona sense els meus pares i això em va donar molta por. Resulta que vam veure com baixava un senyor amb trineu per la muntanya, acompanyat amb pells. Els pares van decidir marxar però jo em vaig distreure no ho vaig veure. Es feia de nit i només pensava que aquell senyor que venia cap a mi amb el trineu m'agafava. Per sort els meus pares em van trobar just al moment, em vaig posar molt contenta de veure'l."

Aquesta història em va agradar tant que li vaig demanar que m'he n'expliques més.

Va Evie hauries de dormir una miva. - em va dir.

Però com podia dormir, tenia por.

D'acord, una més i prou...

"Saps quan era petita i vivia a Buenos Aires, jo feia molt esport i m'encantava nedar.

Participava a concursos i tot. Un dia quan tenia deu anys vaig guanyar un concurs de la meva categoria estava molt contenta perquè es vaig esforçar molt per aconseguir-ho."

No se com acabava la història perquè em vaig quedar dormida com un soc i somiava que baixava per les muntanyes nevades amb trineu.

la careta d'indi

La Júlia era una nena que vivia a Barcelona. Li agrada anar amb patinet, jugar amb cordes, pilotes i al pilla pilla amb els seus amics. Li encantava el dia que la seva mare li feia macarrons, diu que era el millor dia de tots. Va néixer 20 anys després del seu germà! La Júlia és la meva àvia que ara viu a un poble més petit. A mi m'encanta anar a casa dels iaïos. Un dia que m'hi vaig quedar a dormir a mi i als meus germans ens va explicar una història que li va passar quan era petita.

" Als estius sortíem al carrer a jugar per la nit perquè feia molta calor i tothom sortia amb les cadires a la fresca de la nit de Barcelona. Teníem un amic que sempre estava fent bromes, però un dia en va fer una de molt grossa. Un dia ens va començar a perseguir amb una mascara d'indi que havia trobat. Era de nit i els carrers estaven quasi buits, els pares ja no hi eren.

Aquesta careta era vella i semblava que havia estat guardada en algun lloc fosc durant anys. Estava esquerdada i els ulls eren dos forats negres. Al voltant dels ulls hi havia una pintura roja, com si hagués estat feta amb sang. Tenia un somriure amb unes dents tortes dibuixades, amb plomes pel costat mig trencades. Era com si la mascara volgués atrapar-nos i cada cop corríem més ràpid. Teníem tanta por que casi em faig pipi.

De sobte vaig topar contra una figura gran i alta, era el meu pare que ens estava buscant. M'ha salvat! Gràcies pare! Vaig entrar ràpidament a casa i quan vaig entrar a casa me vaig adonar que a la taula estaven els macarrons que havien sobrat del sopar....
mmm quina bona pinta!!

I sense pensar-m'ho me'ls vaig menjar i la por em va desaparèixer.

Aquella nit vaig dormir amb la finestra tancada...quina calor!
El que no vam descobrir mai va ser d'on va sortir aquella mascara d'indi...."

GEGANTS I CAPGROSSOS

Mateu és el meu avi. De petit vivia a Flix en una casa de poble molt gran on podia sortir al carrer a jugar. Li agradava jugar a fútbol al carrer i a fet i amagar amb els seus amics. Un dia estava jugant a futbol i eren Festes Majors del poble, de repent van sentir:

- pum pum pum pum pum...

Sí, eren tambors, era la colla gegantera que portaven els gegants i els capgrossos.

Anaven pujant per el carrer més i més fins que el meu avi, que era petit, se'ls va trobar en front. Els va veure de tant aprop i tant terrorífics que va sortir corrents cap a casa.

- Avui he tingut molta por mare! Hi ha gent molt gran, però que molt gran!
- Son els gegants fill.
- I que son els gegants mare?
- Els gegants son figures molt grans que porta gent davall.
- Davall? Qui pot viure davall d'aquells monstres!?

Monstres? Que dius ara Mateu? Son el Roc i la Flor, els gegants del nostre poble. I no hi viu la gent només s'hi posen per fer-los ballar.

- Ahh ara ja se que son els gegants.
- Però i els que donen cops amb les mans...m'han fet mal!
- Ai, Mateu....Va home va, ara ja no et faran més por.

Per la nit el meu avi, el Mateuet, se'n va anar a dormir. Des del seu llit, amb els ulls ben oberts, imaginava aquelles mans enormes, capaces d'arribar fins a qualsevol racó. Mans que s'arrossegaven lentament per carrers. De sobte, va sentir un soroll, com si alguna cosa fregués la paret. Va contenir la respiració. Frrrr... frrrr...

Va mirar cap a la finestra. La cortina es movia, tot i que no hi havia vent. I llavors ho va veure. Una ombra. No era la silueta d'un gegant sencer. Era pitjor. Era només una mà.

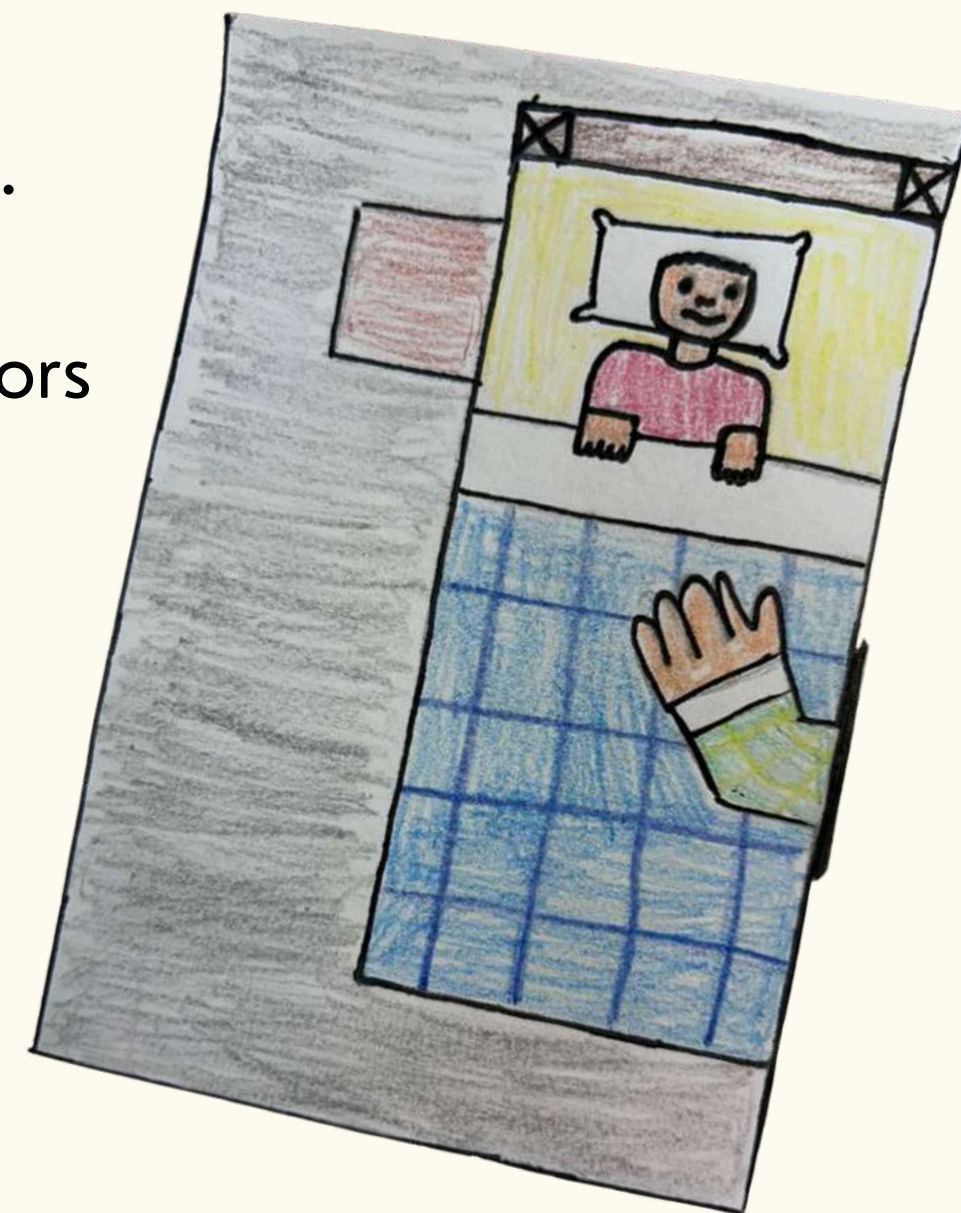
Llarga, massa llarga. Amb dits prims que es doblegaven com si no tinguessin ossos. . Toc.

Un dit va colpejar la finestra. Toc... toc...

Quan va tornar a obrir els ulls, la finestra estava oberta.

I la mà... ja no era fora.

El meu avi sempre em diu que encara quan els veu marxa...ves a saber qui hi deu haver allí sota.

L'ARBRE MONSTRE

Hi havia una vegada a Mora la Nova una casa on vivia un nen que es deia Joan, amb un jardí i un pati darrere, 3 habitacions i un menjador, era amb planta baixa. Un record que li encanta de petit és quan va fer la comunió, per què li van fer molts regals.

El meu iaio li encantava jugar a futbol i anava amb bicicleta i a casa jugava al parxís.

Un dia el meu iaio quan anava a casa dels seus iaies de nit, al passar pel Comellar els arbres es pensava que eren monstres i tenia molta por perquè era molt de nit. Les branques es movien com uns grans braços que buscaven agafar-me amb les mil fulles com grans mans.

Aquell dia li va sortir de darrere d'un arbre un rodamon i li va fer un ensurt de mort.

Després d'aquella por es va sentir molt asustat i va estar molts dies sense passar per aquell lloc.

El nen fantasma

En un poble de les muntanyes dels Pirineus, a Alins de Vallferrera, hi vivia el meu iaio Ramón. El seu poble li encantava, hi neva molt perquè està 1050 m d'alçada. Ell de petit jugava molt a bitlles, esquiva, a bales, a bill d'amagar, al fronton i futbol.

A les vacances d'hivern m'agrada molt anar-hi amb ells, com fa tant fred i hi neva, ens passem moltes estones explicant-me històries.

- Iaio m'expliques una història de les teves avui.
- És molt tard Quim, hauries d'anar a dormir ja.
- Vaaa...una curteta que faci una mica de por.
- Estas segur, a veure si no podràs dormir?
- Noo.. jo no tinc por, sóc molt valent.
- A veure...

" Jo de petit tenia un amic que era més gran que jo, als pobles petits no hi ha tants nens i tots som amics. En Vicenç sempre s'amagava per tot arreu, li agradava molt espantar la gent. Un dia va decidir fer una broma una mica més forta. Es va posar en un racó molt fosc del carrer De Dalt, es va tapar amb un llençol i es va quedar quiet, esperant.

Era de nit, totes les nits els nens i nenes del poble sortíem al carrer a jugar, anavem sols i feiem jocs i alguna que altra entremeliadura, però aquell dia...

Quan vam passar tots els amics per allí...de cop el "fantasma " va sortir.

- Buuuuhhh!!!

Tots vam correr espantats pels carrers. Corríem sense nord...cridant.

La mare va sortir al balcó, que passa?

- Mama, mama hi ha un fantasmaaaaaaa
- Ai Ramón, a tu tot et fa por!!! A veure on és aquest fantasma?

La mare es va acostar lentament... i de sobte el "fantasma" va començar a riure.

- Si és el Vicenç!!

Tots van començar a riure, fins i tot en Ramon, tot i que encara tenia el cor que li anava molt ràpid.

Des d'aquell dia, en Vicenç va continuar fent bromes... però ja no feien tanta por, perquè tots sabien que darrere del llençol només hi havia un amic una mica trapella."

Ara cada cop que vaig a Alins a visitar els meus iaies, quan passo per aquell racó passo tant ràpid com puc.

La cueva misteriosa

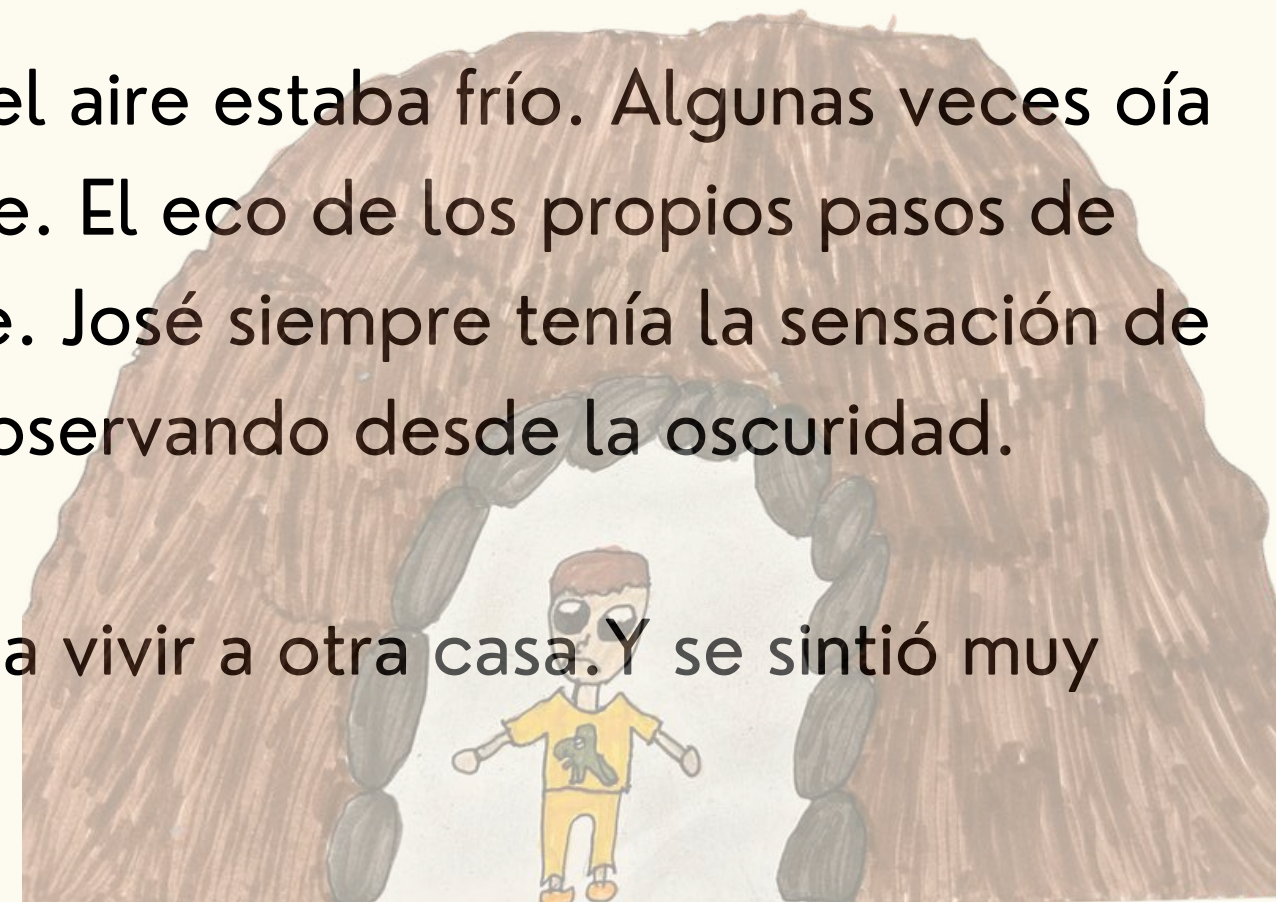
Jose vivia en una casa grande con muchas habitaciones, Tenía una gran terraza, un patio con muchas macetas y plantas y vivía con toda su familia.

Jose de pequeño jugaba al burro, a la pitili y a las canicas con sus amigos y amigas.

En la casa donde vivía había una cueva muy, muy grande donde su madre tenía muchas gallinas, pollitos y un gallo. Aquel lugar no le gustaba nada. José, mi abuelo, le daba mucho miedo, mucho miedo, cuando iba a buscar los huevos de las gallinas.

Cuando José bajaba a buscar los huevos, de noche, había poca luz y el aire estaba frío. Algunas veces oía ruidos extraños, como si alguna cosa se moviera, sobre todo de noche. El eco de los propios pasos de José parecían seguirle, y el vuelo de las gallinas le hacía sobresaltarse. José siempre tenía la sensación de que no estaba solo en la cueva, como si algo o alguien lo estuviera observando desde la oscuridad.

Un día la cueva de la casa se derrumbó a pedazos y tuvieron que irse a vivir a otra casa. Y se sintió muy triste cuando se derrumbó la cueva .

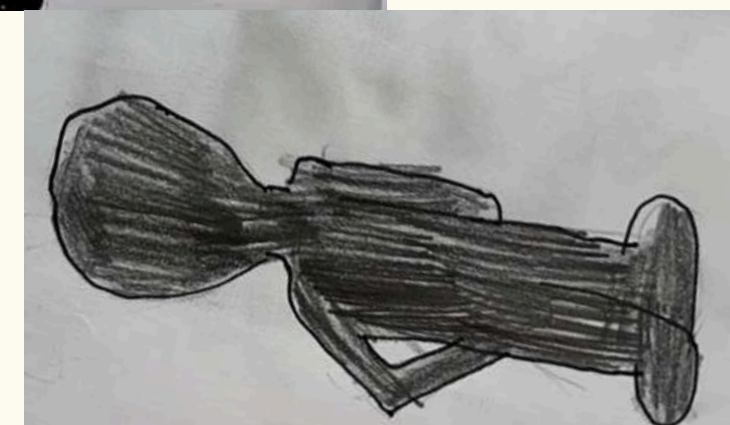
El lloc misterios

Soc el Paquito, l'avi de l'Etna, Jo quan era petit vivia a un poble i aviat em vaig mudar a la sènia, enmig dels camps de cireres, ametllers, presseguers,... Allí m'ho passava molt bé, m'agradava molt jugar a patacons , baldufes i caniques.

Un dia quan ja es va fer fosc, em vaig amagar a una cortina, i el meu germà i la meva germana em buscaven i no em trobaven. Jo era el petit i es van espantar molt. Van anar a buscar els pares que estaven treballant a la l'altra punta del tros. Quan no sentia soroll vaig sortir, i vaig veure que no hi havia ningú. Vaig sortir el cap pel forat de l'escala, i una ombra enorme venia cap a mi, amb una gran eixada. Jo ja em veia a la panxa del mostre i cada cop ell era més gran i jo més petit. Vaig començar a plorar tant fort que em pensava que l'havia fet marxar....però no resulta que la gran sombra, era el meu pare que venia amb l'aixada a l'esquena. La mare em va cridar i li vaig fer l'abraçada més gran de la meva vida.

Aquesta història sempre li explico al meva neta Etna, per a que recordi que de vegades les bromes poden sortir malament.

La muntanyna abandonada

Soc la Laura, i un dia la meua iaia, Esperanza, em va explicar que;

Hi havia una vegada, una muntanya abandonada, que sempre plovia, i hi havia un munt de llamps. Una família, que no sabia que la muntanya estava abandonada, van decidir anar-hi. Ells, estaven supercontents, però no sabien el que vindria.

Van anar, i com sempre, plovia. I hi havia llamps, i van dir:
-Uf!, aquí plou un munt!

La família, es va quedar a dormir en una tenda de campanya, i a la nit, no paraven de fer sorollets uns animals que no sabien qui eren.

En Pere, que és un nen molt explorador, va agafar una llanterna, va sortir de la tenda a veure quins animals eren els que feien sorolls.

Mentre els seus pares i germana estaven dormint, en Pere, va començar a caminar per la muntanya, es va trobar un llop que tenia molta gana. En Pere, tot espantat, va tornar cap a la tenda d'acampada, i a mig camí, es va trobar una serp encargolada en un arbre.

En Pere, es va espantar tant, que va començar a córrer i se'n van anar amb el cotxe a l'hospital a curar-se la mà de la mossegada del llop.

Quan van arribar a casa, en Pere es va despertar.

Tot havia estat un malson.

HISTÒRIA DE POR

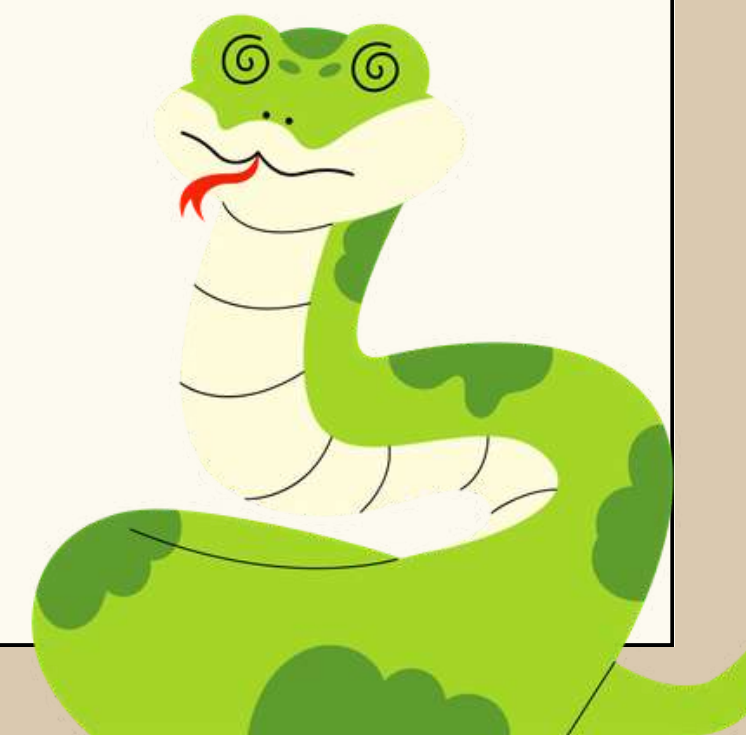

Fa molts anys, quan la meva iaia era un bebé, estava als braços de la seva mare adormida, perquè havia acabat de mamar, i de sobte va aparèixer una serp.

La serp, es va posar dreta, i va encantar a la meva re-iaia.

La germana de la meva iaia, ho va veure, i va córrer fins al seu pare per explicar-li tot.

El meu re-iaio, va agafar un bastó i va matar la serp. En aquell moment, la meva re-iaia es va despertar. Es va espantar tant al veure el que havia passat, que desde llavors, té pànic a les serps.

ELS GERMANS VALENTS

Aquesta història, me la va explicar el meu pare, Josep Maria, un dia que plovia molt.

Hi havia una vegada, dos germans que es deien: Júlia i Èric. Vivien en una casa de poble, a prop del bosc.

Un dia, van anar al bosc, i van descobrir un camí secret amagat, ple de branques i herbes. El van voler investigar, i van començar a caminar i caminar, al cap d'un temps, es van perdre, i van dir: -Hem de trobar un lloc on poder dormir.

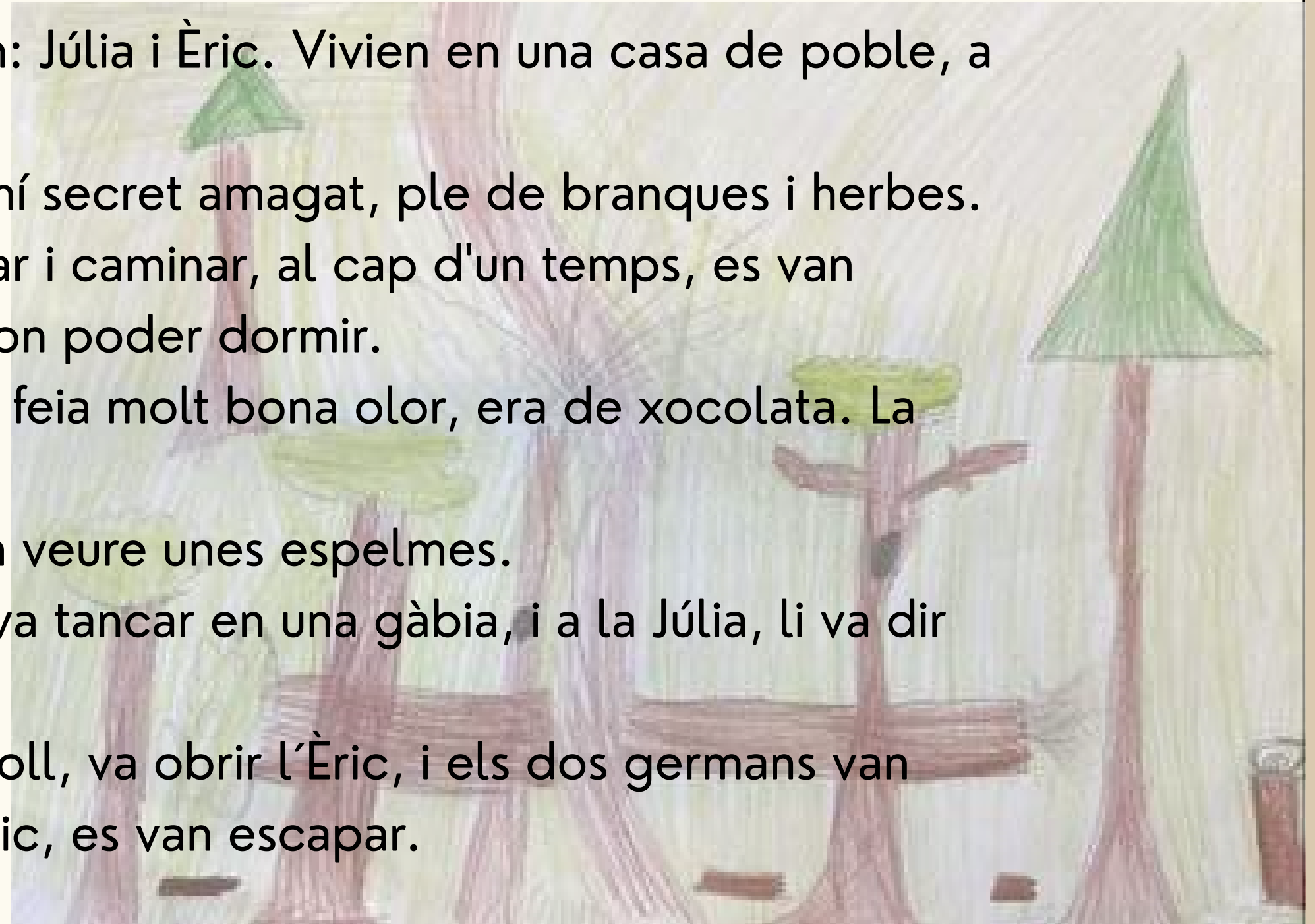
Van buscar, i al final, van trobar una caseta que feia molt bona olor, era de xocolata. La porta, estava oberta, i van entrar.

Quan eren dins, la porta es va tancar sola, i van veure unes espelmes.

De sobte, va aparèixer una bruixa. A l'Èric, el va tancar en una gàbia, i a la Júlia, li va dir que prepares una olla gran per a menjar-los.

Quan la bruixa feia el foc, la Júlia, sense fer soroll, va obrir l'Èric, i els dos germans van empènyer a la bruixa dins del foc, la Júlia i l'Èric, es van escapar.

Fi.

Les coves fosques i profundes

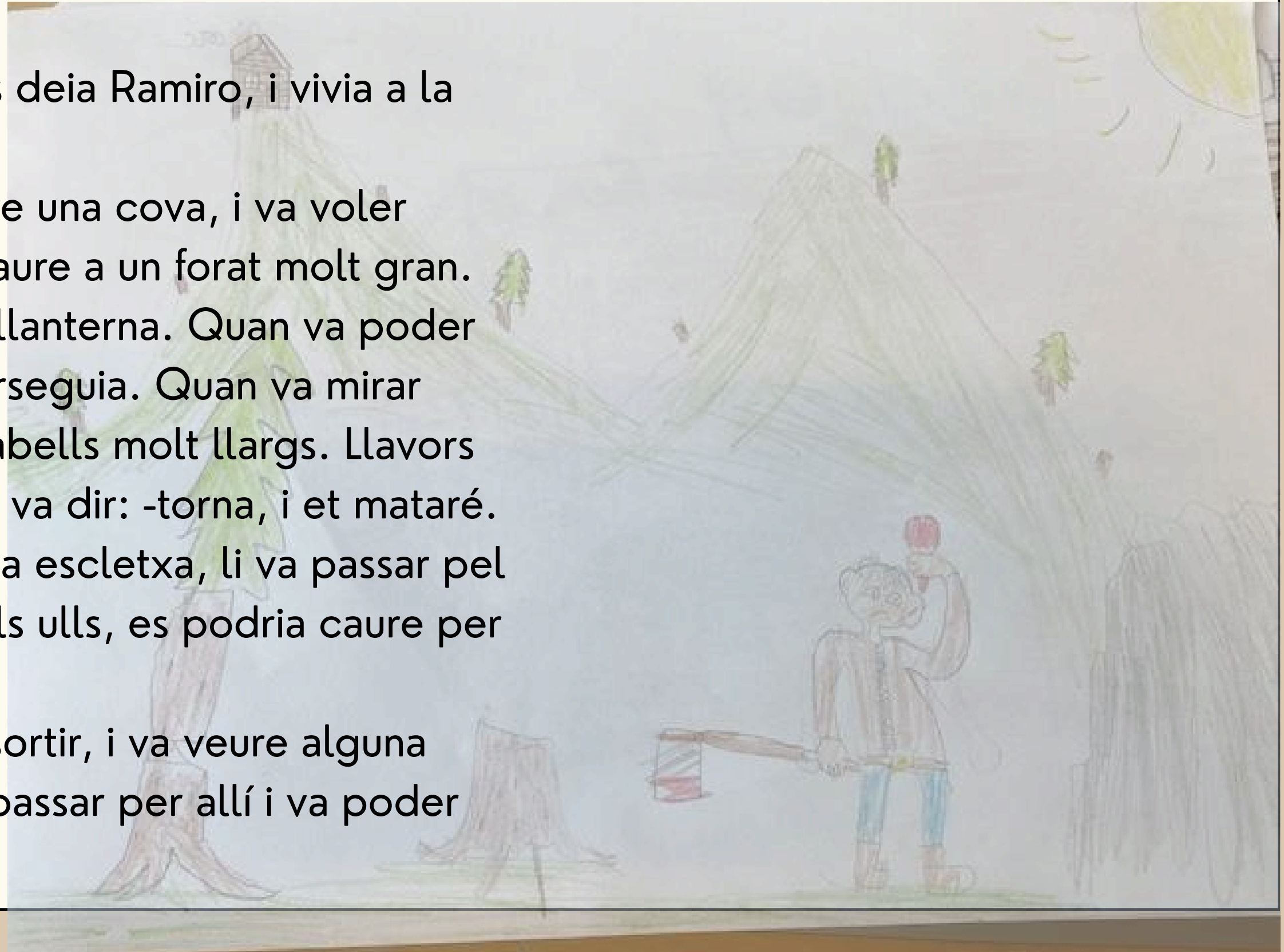

M'explica el meu pare que:

Hi havia una vegada, un llenyataire que es deia Ramiro, i vivia a la muntanya,

Un dia, quan estava tallant arbres, va veure una cova, i va voler entrar, però, Ramiro, quan va entrar, va caure a un forat molt gran. Allí no hi veia res, però, ell, no tenia cap llanterna. Quan va poder veure bé, va sentir que alguna cosa el perseguia. Quan va mirar darrere seu, va veure una nena amb els cabells molt llargs. Llavors va córrer perquè la nena era molt alta, i li va dir: -torna, i et mataré. Però, Ramiro, era llest, i quan va veure una escletxa, li va passar pel cap, que si feia servir els ossos i li tirava als ulls, es podria caure per l'escletxa.

Aquesta idea, va funcionar, però, faltava sortir, i va veure alguna cosa que semblava sospitós. Així que va passar per allí i va poder sortir.

LES PORTES DEL CEMENTIRI

La meva iaia Tere, vivia a Gandesa a una casa gran i vella.

Quan tenia 14 anys, treballava a una fàbrica de roba infantil. Cada dia, al matí, sortia a les 7 per anar a treballar.

A l'hivern era molt fosc quan hi anava caminant.

Un dia feia molt, però molt, vent, i en passar davant del cementiri, les portes es van obrir soles i van fer un soroll esgarrifós.

La meva iaia, es va espantar tant, que va arrencar a córrer.

I des d'aquell dia, va vigilar les portes del cementiri quan hi passava corrent per davant.

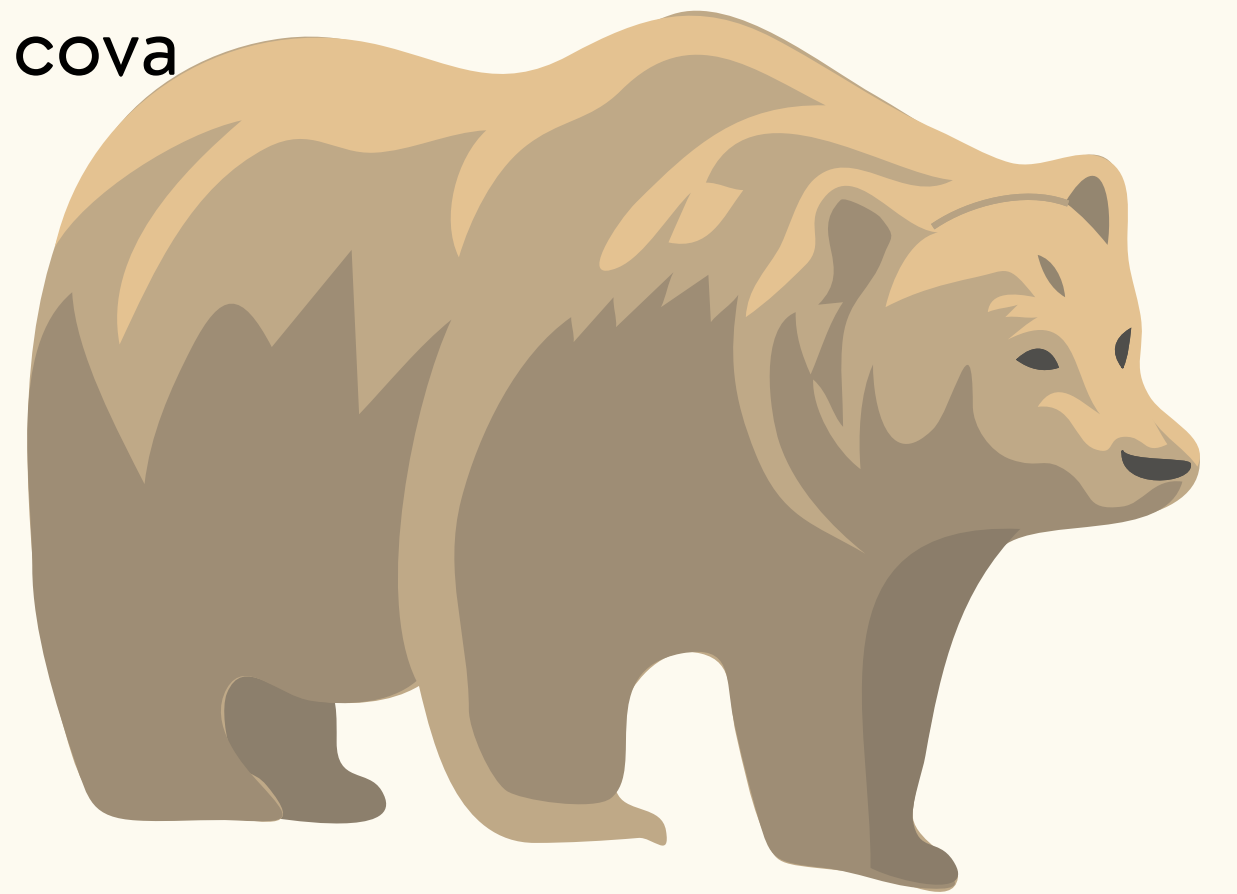

l'ós bru

La meva mare, Meritxell, una vegada em va explicar, que quan era petita:
En un turó, dalt de la muntanya, hi havia un túnel soterrani molt i molt llarg. En aquell túnel, si volien entrar, havien d'anar a gatamèus.
Al final de tot, hi havia una cova molt gran en la que ens podíem posar drets.

Ella, Tenia moltíssima por, perquè, la llegenda deia que en aquella cova hi havia l'ós bru, que hi habitava.
I sempre tenia una mica d'angoixa, per por de trobar-me l'ós.

AUTORS I ILLUSTRADORS

VICTÒRIA RODAYNA LLÚCIA MOHAMED

LLUC LUCA ETNA JESUS JUDIT QUIM

ZACARIYAE ÀSTOR EDÉN EVIE DYLAN

ABRIL KILIAN LAURA AMAL

ANASS JORDI ÈRIC DINA SOFIA

MARC XAVIER